

Verborgen talenten - twaalfjarigenviering

In deze serie over werk, over wat het betekent niet alleen ons geld te verdienen, maar ook voldoening te hebben van wat we doen en iets bij te dragen aan de wereld en elkaar wat gelukkiger te maken, gaat het vandaag dus over *talent*.

Maar hoe weet je wat je talent is en hoe je dat ontdekken kunt?

Is dat wat de CITO bij jou gemeten heeft waardoor je nu naar een bepaalde school bent gegaan en een boekentas vol daarheen sleept?

Achterop de fiets door lange gangen met ontelbaar veel lokalen waar je bijna verdwaalt?

Is het als in die TVprogramma's waar zang en danstalent gezocht wordt en zelfs uitstraling en aantrekkelijkheid? Waar er wel steeds meer van lijken te komen - wat is dat toch?

Na Idols Popstars en You think you can dance en zelfs programma's waar gekeken wordt hoever je 't schopt in de liefde. Die een grote aantrekkingskracht lijken te hebben op jongeren. De beste te willen zijn. Liefst beroemd. Een echte ster! Voor de een na de ander onverbiddelijk afvalt. Nog een keer samen op de kruk of hoe gaat dat dan wordt het oordeel geveld: een gaat door, de ander zien we hier niet mee terug.

Er komt iets in opstand bij mij bij zo'n afvalrace. Waarom zo te worden afgestreept als je ook ontdekken kunt waar wel je gaven liggen? Als alles afgemeten wordt aan diezelfde haast onhaalbare lat?

Waar immers in elk mens iets verborgen zit, in beginsel, leer ik van de Schrift. Dat tot ontwikkeling komen kan, veranderen kan. Waarin wij veelkleurig zijn. Om het samen te doen. Misschien niet om het hoogste te scoren, maar wel mens te zijn voor elkaar.

Zoals deze brugklassers, die een fiat hebben gekregen. Ga door. Er zit iets in jou. Het komt er al een beetje uit, al is nog niet alles te zien. Wat een opmerkzaamheid en fijngevoeligheid is hier geboden. Als we dat hier vandaag willen vieren en zegenen. Wat we in ons hebben maar nog komen moet. Hoe ontdek je dat? Wie zal dat in jou aanraken of aan voorbij zien? Het is het verhaal dat misschien wel begint bij de lezing van Joost over de schepping van de wereld. Was dat een schepping die zomaar in ene af was en kant en klaar, vroeg Joost zich af, of is dat een altijd doorgaand proces van het een dat groeit uit het ander, waar je over kunt blijven denken? Zoals in ieder mens het een voortkomen kan uit het ander en dat dat juist het wonder is en hoe God werkt.

En is het juist die verborgen bron, die in elk van ons naam en gezicht wil krijgen. Waarvan je niet zeggen kan wat het worden gaat, maar waar we een ding wel met zekerheid over kunnen zeggen dat het niet alleen met cijfers zich laat meten. Waar je stap voor stap mee op weg kan gaan. Zoals Jezus die ook 12 was en het zomaar een eindje verderop ging zoeken. En net als jullie te rade ging bij de Schrift. Welk verhaal is mij zo dierbaar en veelzeggend, dat ik denk dat dat richting geeft, dat dat in mij iets aanboren kan. Waar ik goed in ben. In een wereld waar jij en je naaste er allebei mogen zijn. Niet om af te vallen maar elkaar vast te houden.

Iets anders nog: er zijn landen waar mensen elkaar groeten met een omhelzing. Er zijn landen waar ze elkaar groeten met een zoen : 1, 3 of zelfs 4.

Er zijn ook landen waar men in eerbied voor elkaar buigt, een stapje terug doet.

Of de handen tegen elkaar legt als in een klein gebed. Waar men jou groet, zoals men een god groet. Alsof men zeggen wil: in jou zit iets van de Eeuwige verborgen. Een goddelijk geheim.

Misschien wel die Eeuwige die in ons groeien wil. Als een elementair beginsel, een microscopisch klein celletje – had je dat al bij biologie? Die gezocht moet worden ook. Zich soms vinden laat, soms als je goed kijkt. Wat mooi om met jullie mee te vieren dat die Eeuwige ook in jullie werkt. Om uit te laten waaiëren op school. Maar ook in menselijkheid en liefde.

Om te laten worden wie in jou verscholen zit. Om je aan te laten spreken door een klein stemmetje dat jou bij anderen betrekken wil. Omdat de wereld nog lang niet af is, maar de mogelijkheid in zich bergt. In elk van ons...

Juut Meijer